

Erdősi Vanda

Emlékek és köszönet

Magyar nyelv és irodalom szakos diákként kezdtem tanulmányaimat a Pécsi Tudományegyetem (akkor még Janus Pannonius Tudományegyetem) Bölcsészettudományi Karán. Mint általában a legtöbb magyar szakos egyetemista, én is úgy érkeztem meg az egyetemre, hogy az irodalom jobban tetszett, jobban érdekelt, mint a nyelvészet.

Mint oly sokaknál, ez nálam is gyorsan változott. A Nyelvtudományi Tanszéken dolgozók kedvessége, segítőkészsége is nagyon sokat számított, ha eleinte félelmetesnek is tűntek a nyelvészet számunkra teljesen új területei, perspektívái. Szűcs Tibor személye ezen a téren is nagyon sokat jelentett: reggeltől délutánig mindig elérhető volt az irodájában, mindig nyitva állt az ajtaja, mindig be lehetett kopogni, szabad volt kérdezni, és nem létezett buta kérdés.

Első szemeszteres diákként a „bölcesség könyveként” szorongattuk és bújtuk az évfolyam tantervét, próbáltuk megérteni a rendszert, próbáltuk kitalálni, hogy nyelvészetet vagy irodalmat tanuljunk-e nagyobb arányban, mit is jelent a specializáció, hogyan is kell ezt csinálni.

Emlékszem, hirtelen ért a meglepő érzés, talán ugyanazon a héten, Szépe György tanár úr *Morfológia* előadásán és Tibor *Magyar jelentéstan és szókinccstan* című előadásán: akármennyire félelmetes is, hogy még nagyon sok mindent nem értek, de én ezt nagyon szeretném jól megérteni és megtanulni, nagyon szeretnék valami olyasmivel foglalkozni, mint ők.

Egy előadás után összeszedtem a bátorságomat, és megkérdeztem Szépe tanár urat: Hogyan is kell elindulni, ha valakit érdekel a nyelvészet? Hogyan is lesz valaki nyelvész? És mit jelent az, hogy „magyar mint idegen nyelv”, amit a tantervben találtam? Szépe tanár úr nagyon kedves volt, mesélt és tanácsot adott, és azt javasolta, keressem fel Szűcs Tibor tanár urat, aki a magyar mint idegen nyelv egyik legnagyobb szakértője.

A mai napig jó érzéssel gondolok arra, Tibor mennyire kedvesen, örömmel fogadta egy diák érdeklődését, elmagyarázott sok mindent, szívesen beszélt, és örökre megnyert a magyar mint idegen nyelv izgalmas területének. Hamar bátran bele is vágtam, és először kicsit meg is ijedtem, nem siettem-e el, mert egyedüli „kicsiként” ültem ezen az órakon negyed- és ötöd-éves hallgatók között. Belevetettem magamat a szakterület irodalmába, és az órakon egyre inkább azt éreztem: itthon vagyok. Ezt kell megtanulnom, ezt kell csinálnom.

Először csak távolról csodáltam azt a két embert, akik a gyakorlati órákat tartották, és nagyon reméltem, hogy egyszer olyan kompetens leszek, mint ők. Dóla Mónika és Pelcz Katalin tartott szemináriumokat a gyakorlati tudnivalókról, arról, hogy mi, hogyan, miért történik egy nyelvórán. Tibor mellett ők lettek a példaképeim és mestereim a nyelvtanítás gyakorlatában, módszertanában. Ők is a Nyelvtudományi Tanszékről, Tibor mellől indultak el. Szintén Tibornak köszönhetően ismertem meg a magyar mint idegen nyelv legfontosabb kutatóit, szakértőit, akiknek munkája alapvetően formálta és határozta meg a tudásomat, a tanításról való gondolkodásomat: a teljesség igénye nélkül most Szili Katalin, Hegedűs Rita és Nádor Orsolya tanárnők nevét szeretném kiemelni. Nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy tőlük tanulhattam és tanulhatok mind a mai napig.

Tibornak köszönhetően már diákként részese lehettem a tanszék életének, több évig dolgozhattam mellette demonstrátorként. Óriási élmény volt ezen az úton Pelcz Katát és Dóla Mónit követni, és kicsit tényleg a tanszékhez tartozni, jobban megismerni a tanáraimat, segíteni a munkájukat, részt venni a tanszéki ünnepeken, programokon, orientációs napokon, felvételikén. Demonstrátorként volt lehetőségem órát is tartani, nagyon sokat tanultam belőle, nagyon jó tapasztalat volt, és mindig hálás leszek Tibornak, hogy bízott bennem és lehetőséget adott.

Fantasztikus diákéveim voltak így, imádtam, amit csinálok, nagyon szerettem tanulni, tanítani, a tanszéken lenni. Csodálatos emberi kapcsolatokat, állandó szakmai biztatást, támogatást kaptam. Ma is a polcomon vannak azok a könyvek, amelyeket Tibor ajánlott, mert mindig megkérdeztem, mire érdemes elkölteni a jegyzettámogatást. Emlékezetes volt, hogy a magyar mint idegen nyelv szigorlatot azokkal a diákokkal együtt tettem le, akik jártak az órámra. Rengeteget tanultam, nagyon féltem, hogy ha nem sikerül nagyon jól, nemcsak Tibor fog csalódni bennem, hanem szégyenben maradok a többi diák előtt is. A mai napig annak a szigorlati ötösnek örülök legjobban, és a csillagnak, amit Tibor és Nádor Orsolya az ötös mellé rajzolt az indexembe.

Emlékszem, Tibor óráit még akkor sem hagytam volna ki, ha egész éjszaka nem aludtam: délelőtt tízre ott voltam, az emlékezetes D223-as tanteremben, és boldogan hallgattam az óráit a kontrasztív nyelvészetről, a zenéről, a kultúráközvetítésről, az ECL nyelvvizsgáról. Végtenül sokat tanultam az órákon. Tibor óráján tanultam először az ECL nyelvvizsgáról, és Tibornak köszönhetően ismertem meg Huszti Juditot is. Nem gondoltam, hogy egyszer később majd én is nagyon sok diákot készítek fel a nyelvvizsgára, és én magam is ECL-nyelvvizsgáztató leszek, amihez végtelen segítséget és támogatást kaptam Huszti Judittól, aki szintén végigkísérte a pályámat, bárhol is tartottam, bármivel is foglalkoztam, mindig ott volt nekem, és mindenben támogatott.

Ugyanígy volt ez a doktori képzés során; Tibor és a mentoraim mindig ott voltak mellett, mindig kaptam segítséget, inspirációt, soha nem voltam egyedül. Megtiszteltetés, hogy egy ideig oktatóként hivatalosan is Tibor mellett dolgozhattam, számomra óriási dolog volt vele együtt szigorlatoztatni, szakdolgozatot bírálni, záróvizsgáztatni, tanszéki projekteken részt venni. Mindig nagyon sokat jelentett a véleménye, izgatottam vártam a bírálatát a szakdolgozatomról, a publikációimról, a doktori témámról.

Azóta nagyon sok tapasztalatot szereztem a tanításban, módszertanban, vizsgáztatásban, tananyagkészítésben és kutatásban is. Tibornak köszönhetem azt is, hogy megismertem Pelcz Katát, akivel az egyetem után is kapcsolatban maradtunk, és akivel ma együtt dolgozom. Ezáltal olyan szerencsés vagyok, hogy az ország egyik leginnovatívabb és egyik legeredményesebb magyar mint idegen nyelvi műhelyében dolgozhatok, szakmailag folyamatosan fejlődhetek, és lehetőséget kapok a kutatásra és a tananyagkészítésre is. Mindent, amit csináltam, csinálok, azokra az alapokra építék fel, amit Tibornál tanultam. Azt remélem, úgy dolgozom, és a jövőben is úgy fogok dolgozni és eredményeket elérni, hogy Tibor büszke lehet rám, és örülni fog, hogy mellette „nőttem fel”, tőle indultam el.

Nagyon sokat köszönhetek Tibornak, rengeteget kaptam tőle szakmailag és emberileg is, és tudom, hogy az, hogy milyen tanár lettem, hogyan gondolkodom a tanításról és a kutatásról, az tőle indult el; tőle kaptam az alapokat, amire felépítettem azt, aki ma vagyok. Szeretném ezt nagyon megköszönni.

Sok szeretettel köszöntöm hát Szűcs Tibort; boldog, aktív nyugdíjas éveket, jó egészséget, további sikereket kívánok sok szeretettel.